

#roMânia. Exodul românilor din propria țară

Generația care nu mai știe românește

În încercarea disperată de a nu avea problemele lor de adaptare și de a nu-și vedea copiii stigmatizați, românii plecați în străinătate încurajează generația care vine după ei să învețe limba țării care i-a oferit un trai mai bun.

Prietenii, relațiile, școala, toate sunt acolo, departe de țară și de tot ce e românesc. Așa se nasc situații în care bunicii rămași acasă nu mai pot comunica cu nepoții lor.

Pentru mii de copii plecați sau născuți peste hotare, limba română este o provocare. Mulți dintre ei au uitat sau nu au învățat să vorbească limba natală, specialiștii spunând că cele mai des întâlnite probleme de acest gen sunt cu copiii migranților care au ales țări în care se vorbește limba engleză sau germană.

Copiii evită să discute cu bunicii pentru că nu se pot înțelege, bunicii se simt frustrați că cei mici, și dacă înțeleg limba română, le răspund în limba țării în care locuiesc. Prăpastia creată între generații se adâncește direct proporțional cu timpul petrecut de cei mici peste hotare.

În comuna Feldru din județul Bistrița Năsăud, peste 2.000 de localnici au plecat în străinătate la muncă. „Este foarte dureroasă ruperea de familie a celor care sunt plecați. De cele mai multe ori se nasc copii în străinătate, iar

nepoții greu se acomodează cu condițiile din România sau atunci când vin într-o scurtă vacanță în România. Sunt cazuri când nepoții chiar au uitat sau nu au învățat limba română sau, dacă sunt întrebați în limba română, o înțeleg, dar răspund în limba țării unde locuiesc ei. E o durere atât pentru părinți, cât și pentru bunici și, cât am fi noi de patrioți... Noi am vrea să păstrăm această legătură însă, vrând-nevrând, apar și probleme care tulbură liniștea care trebuie să domine într-o familie cu mai multe generații,” spune primarul comunei Feldru, Grigore Țiolan, într-un material din campania #roMânia a agenției Mediafax și a cotidianului Gândul.

Vasile Runcan, un bunic de 68 de ani, povestește cu tristețe că nepoții, născuți în Irlanda, îl evită pentru că nu reușesc să se înțeleagă cu el.

„Am doi nepoți - o fetiță și un băiețel, de cinci ani și jumătate, respectiv patru ani. Mă doare sufletul de fiecare dată când trebuie să povestesc cu ei, pentru că în afară de un Hello, o mânuță fluturată rapid în ecranul calculatorului sau al telefonului, nu mai primesc altceva de la ei. Orice aș întreba, EI NU ÎNȚELEG, se plictisesc și nu vor să stea de vorbă cu bunicii. Au crescut acolo, în Irlanda, fără nici un grup de români în preajmă așa că este foarte dificil să mă înțeleg cu ei”, spune bunicul.

Iar drama o trăiește și când vorbește cu fiica și nepotul din Spania.

„Îmi sunt foarte dragi, sunt nepoții mei, dar nu găsim o cale de comunicare, iar asta mă deprimă ori de câte ori încercăm să discutăm. Am și o fiică plecată în Spania. Are un băiețel de 8 ani și el s-a născut acolo. Copilul înțelege destul de bine românește și putem comunica ceva mai eficient. Îmi răspunde în spaniolă de cele mai multe ori când discut cu el, dar se vede faptul că discută mai mult în limba maternă”.

Psihologii afirmă că cei născuți peste hotare nu mai au parte de

copilăria idilică pe care au avut-o părinții lor, că nu mai există acea legătură cu bunicii, iar copiii nu înțeleg apropierea de vârstnicii rămași acasă.

„Crescând într-o altă societate, copiii se raportează deja la alte reguli. Nu se mai identifică cu imaginea copilăriei pe care o avem noi în realitatea cu bunicii. Pe cei mai mulți dintre noi, părinții ne trimiteau în vacanță la bunici, aveam o relație mult mai apropiată cu ei. Noi am idilizat cumva zona copilăriei prin identificarea cu bunicii, cu casa bunicii și cred că din acest punct de vedere copiii nu mai simt cumva nevoia să se

apropie. Nu se pot raporta la bunici. Cred că depinde foarte mult de părinți cum reușesc să medieze relația cu bunicii. Există, pe bază de studii, construite centre de vârstnici care sunt în proximitatea școlilor”, spune psihologul Ionel Simionca.

Tragedia se traduce în faptul că două generații vor avea lipsuri. „Nepoții fără bunici cresc cu anumit tip de lipsuri și de anxietăți, iar bunicii, în lipsa descendenților lui, trăiesc cu suferința unei bătrâneți prea apăsătoare” mai afirmă psihologul.

■ (Va urma)

Creșterea pensiilor, prioritate națională

urmare din pagina 1

...dar codașă la infrastructură, salarii, pensii, nivel de trai, servicii sociale, de sănătate și educație. Oricare guvernare se instalează în această țară are obligația principală de a rezolva aceste probleme, restul rămâne gargară electorală. Din acest punct de vedere, prioritară rămâne creșterea constantă a pensiilor și salariilor, până la nivelul minim garantat în UE. Să nu uităm că unul dintre motivele principale ale celui mai cumplit exod al românilor din toate timpurile a fost cel economic. Iar acest exod va continua și în viitor, dacă nu se va schimba radical nivelul de trai din această țară.

Recent, Ministerul Muncii și Justiției Sociale a lansat în dezbatere publică proiectul noii legi a pensiilor care, pe lângă faptul că va aduce o majorare consistentă a pensiei, aduce și alte modificări importante în sistemul public de pensii. O lege în folosul cetățenilor, fără îndoială, și despre care cred că trebuia luată acum un deceniu. Ideea este că nu ar trebui să existe niciun partid sau politician care să se opună creșterii pensiilor și salariilor, dimpotrivă, ar trebui să caute să asigure acest lucru prin toate mijloacele. Să creze toate condițiile pentru o economie prosperă, în care firmele să-și poată desfășura activitatea fără a li se băga bețe în roate, în care fiscalul să fie un partener, un

îndrumător, nu milițianul care le amendează după cum are chef. Să se asigure că țara această va avea o infrastructură rutieră, feroviară, maritimă și aeriană care o poate face accesibilă pentru orice fel de schimburi comerciale, afaceri sau turism. Într-o țară cu resurse naturale consistente, cu potențial energetic ridicat, cu potențial agricol care ar putea asigura hrana la vreo 60 milioane de oameni este inadmisibil ca cetățenii ei să fie printre cei mai prost plătiți europeni, iar după o viață de muncă să aibă o pensie nici măcar la jumătate cât este ea în țările UE. Iar cei care lucrează astăzi trebuie să fie conștienți că doar munca legală le poate aduce punctele necesare unei pensii decente la bătrânețe și acceptarea unor plăți „la negru” îi defavorizează pe termen lung. Muncind la negru, ai bani o zi, două, dar la pensie nu se acumulează nimic, iar dacă te îmbolnăvești nu beneficiezi nici de asigurările de sănătate.

În țara aceasta sunt vreo 4 milioane de pensionari care au pensii în jurul a o mie și ceva de lei - deci aproximativ 250 de euro.

Cea mai mare pensie minimă în UE, potrivit datelor oficiale, o întâlnim în Luxemburg - 1.500 de euro pe lună. La această pensie se adaugă și contribuția la sistemul privat de pensii, iar în final un pensionar de aici poate ajunge la peste 3.500 de euro pe lună. În

Austria, pe lângă pensia minimă obligatorie care începe de la 700 euro pe lună, se mai adaugă și pensia privată plus un supliment de 80 de euro, pentru fiecare copil, până la terminarea facultății. Pensionarii din Belgia și Olanda au și ei toate motivele să fie fericiți. Pensionarii din aceste țări primesc o pensie minimă de peste 1.200 de euro la care se mai pot adăuga alte mii de euro de la fondurile private. Exemple de pensii minime în țările UE: Irlanda - 460 euro, Italia și Grecia - 500 euro, Franța - 680 euro, Spania - 700 euro. Se poate observa lesne la ce distanță colosală suntem de aceste țări și nu trebuie uitat că în România aceste **pensii minime consituie majoritatea**, în timp ce în țările UE, majoritatea pensiilor sunt **medii**, nu minime.

Pensiile medii în UE spun totul despre starea de sărăcie în care ne zbatem. Iată cum arată pensiile medii în 15 state din Europa: Norvegia - 1.760 euro, Grecia - 1.620 euro, Danemarca - 1.411 euro, Elveția - 1.393 euro, Italia - 1.141 euro, Franța - 1.108 euro, Islanda - 1.046 euro, Suedia - 1.060 euro, Finlanda - 1.050 euro, Austria - 1.026 euro, Spania - 877 euro, Belgia - 847 euro, Germania - 791 euro, Malta - 615 euro.

Și nu uitați de inflație

Chiar și această majorare pe care o prevede noua lege a pensiilor

este insuficientă pentru un trai decent. Să nu uităm că ea prevede majorări anuale ale punctului de pensie în următorii doi ani, timp în care însă va crește și inflația. Dacă euro va ajunge la 5 lei, cum, de altfel, s-a vehiculat de către oficialii BNR, iată că o pensie „mare” precum este cea prevăzută pentru medici, de 4.000 de lei, va însemna de fapt un venit de 800 de euro, cât o pensie minimă luată de un muncitor necalificat din UE! În acest context, iată că nu ar fi deloc rău ca România să treacă la moneda euro și să intre sub tutela Băncii Centrale Europene, eliminându-se astfel și speculațiile financiare din cursul euro-leu pe care cei din BNR le fructifică, cel mai probabil, în interes propriu. Există desigur și problema asigurării acestor bani pentru plata pensiilor la nivel european. Fără a intra în detalii, trebuie amintit că România este codașă la absorbția fondurilor pe care UE ni le pune la dispoziție pentru dezvoltare și eliminarea decalajelor. Folosirea eficientă a acestor bani generează noi oportunități pentru dezvoltarea economică și crearea de noi locuri de muncă. Statul trebuie să pună la dispoziția firmelor un mediu legislativ și fiscal predictibil și prietenos, să asigure o legislație a muncii cât mai atrăgătoare, să pună la punct infrastructura, iar banii vor curge în vistieria publică. Apoi, pentru a se dezvolta, toate statele bogate astăzi au recurs la împrumuturi masive. Cel mai puternic stat al planetei, SUA,

are o datorie de aproape 20.000 de miliarde de dolari! În Franța datoria publică era (în 2016) de 96,5% din PIB, în Marea Britanie, de 88,3% din PIB, iar în Germania, de 68,1% din PIB. Bani plutesc în jur, doar oficialii noștri nu știu să arunce năvodul să-i culeagă. Proiectul noii legi a pensiilor prevede că se bazează pe mai multe principii fundamentale: contributivitate, adică plată în funcție de contribuție; egalitate, adică pensionari care au aceeași vechime, dar care au ieșit la pensie în momente diferite, primesc aceeași sumă de bani; solidaritate socială, adică generațiile în activitate susțin, prin plata contribuțiilor lor, generațiile de pensionari și, în viitor, vor fi susținute la rândul lor; imprescriptibilitate, adică dreptul la pensie nu se poate prescrie. Existența pensiilor speciale încalcă însă toate aceste principii fundamentale deoarece ele nu țin seama de contributivitate, egalitatea în vechime și solidaritatea socială. Nimic nu poate justifica acordarea unor pensii „speciale” unei anumite categorii profesionale. Orice societate normală își plătește foarte bine acești înalți funcționari ai statului, aleși sau demnitari pe perioada activității lor în serviciul public, dar la pensionare nu beneficiază de alte drepturi speciale: contează doar principiul contributivității. La salarii mari, reținerile sunt mari, drept urmare, și pensiile vor fi mari. Dar nu nesimțit de mari prin acordarea unor privilegii. ■